

BANJALUKA GRAD NA SAMRTI: Čija je Banjaluka kuća?

23/08/2011 09:57 by Administrator

Prema nezvaničnim podacima (u nas je sve nezvanično, pošto bi za zvanično trebalo i uraditi nešto), grad Banjaluka ima oko 190 000 stanovnika, a Opština Banjaluka negdje oko 250 000.

Velelepni objekti, kojima se Dodikov SNSD u predizbornim kampanjama hvalio na svako državno medijsko zvono, uzgred koriste i slogan " Moja kuća ", sad poput avetinskih postapokaliptičnih građevina zjape prazni, a sa njihovih fasada od pleksiglasa, vise ogromni natpisi „Izdaje se“. A Piše: Dragan Bursa† (gyka.com)

Ovih četvrt miliona sretnika natiskalo se od Manjače do Lijevog polja i išećuju bolju budućnost. Decenijama. Kažem žsretnika zato što je njihov život u odnosu na ostatak Srpske i vicarska. Dobro, nije baš i vicarska, ali jeste Jermenija, preciznije, život u Banjaluci je kakva-takva simulacija života u nekoj od (siromašnijih) evropskih država. Ostalo je jad, tuga, emer, Istočna Afrika i Jugoistočna Azija.

U toj i takvoj Banjaluci - za nekog dolini suza, za nekog „prosperitetnoj ljepotici“, natiskalo se oko 50 000 nezaposlenih. Ako ne računamo maloljetnike, penzionere i invalidske kategorije, gotovo svaki treći Banjalučanin, bio on „stara raja“ ili „novopešeni asfaltaš“ je nezaposlen.

Nezaposleni su vojska iz svih društvenih slojeva, svih svjetonazora, od fizičkih radnika, do magistara. Banjaluka, kao najveće satorište nezaposlenih u Srpskoj nije izbirljiva. Ona prođe mlade i stare Banjalučane, žene i muškarce, radno sposobne i one sa ograničenim radnim mogućnostima. I poput ogromne crne rupe usisava ljude i pretvara ih u armiju nezaposlenih. Armiju koja zvanično ima oko 50 000 ležernih vojnika. A to je broj ljudi koji su uredno prijavljeni na Birou. A ta ćemo sa sezonskim radnicima, kojima je sezona upravo prošla, ta ćemo sa onima koji se vode kao zaposleni, a ustvari obaraju svjetski rekord u trajku i zadnju platu su dobili za vrijeme Ante Markovića? A ta ćemo sa robovima koji rade na crno od danas do sutra, bukvalno? A ta ćemo sa onima koji su u par poslednjih godina pod valom „fenomenalne“ privatizacije ostali bez radnog mjesta, a u nadi da će se, kako to vole reći, prekvalifikovati i dokvalifikovati, pa se nisu ni prijavljivali na Biro? Kud sve ove nevoljnice da sortiramo?

Dakle, nije to 50 000 nezaposlenih, to je mnogo veća armija jada i emera. Armija koja hoda od nemila do nedraga, koja kuca od vrata do vrata, od partije do partije u nadi da će ih neko nekad, primiti na razgovor. Da će naći posao za koji su osposobljeni, poodavno su izgubili svaku nadu.

Banjaluka je, ima tome dosta vremena, prestala biti industrijski džin, kako joj je socijalizam tepao. Hale „Ejaveca“, „Jeljingrada“ i ostalih mastodonata ili zjape prazne ili su, u boljem slučaju, dom kakvom instant-univerzitetu ili sali za vjenčanja, sahrane i sl.

Banjaluka je, pored toga, ne tako davno prestala biti i dom tzv. tercijarnog sektora. Po gradu se svaki dan zatvori nekoliko uslužnih radnji. I tako iz dana u dan. Velelepni objekti, kojima se Dodikov SNSD u predizbornim kampanjama hvalio na svako državno medijsko zvono, uzgred koriste i slogan " Moja kuća ", a sad poput avetinskih postapokaliptičnih građevina zjape prazni, a sa njihovih fasada od pleksiglasa, vise ogromni natpisi „Izdaje se“.

I tako se u ovom gradu izdaje sve. Brat brata, drug druga. Izdaju studenti profesore i obrnuto, izdaje partija kadrovike, kadrovici partiju....

U suštini, Banjaluka je tipični grad na samrti. Možemo se mi zamajavati kako ona ima dušu, pisati traktate o

BLUSRCU.BA - Stranica za sve banjalucane sirom svijeta!

<http://blusrcu.ba>

nekadašnjoj â€žkrajiniâ€œ i sl. Ne, ovo je konglomerat pogrešnih ideja i rješenja. Gro intelektualno potentnog stanovništva odavno je napustilo Banjaluku i stvorilo svoje porodice negdje daleko odavde. A i ono malo što je ostalo jedva će da ode odavde na kraj svijeta. Gordan Balaban, predsjednik Unije studenata RS, kazao je da, ako bi sada neko dao svakom mladom čovjeku po 2.000 evra, bez razmišljanja bi većina njih napustila zemlju.

"Vrlo brzo ćemo doći u situaciju da nećemo imati nikakvog kadra. Evo, sada nemamo dovoljno profesora za jedan univerzitet, a kamoli za sve privatne fakultete i škole koje imamo", naveo je Balaban.

Ljudi bi sami platili tu sumu samo da odu i da se nastane negdje prema alpskim vrhovima.

Sve u svemu, ostala su dva tipa intelektualaca. Prvi, kvaziintelektualci, koji ne znaju, ne rade, i to im je i posao, i drugi, oni koji ne mogu, sve i da hoće, pa je i njima to, na neki način, posao. Dakle, nerad i nesposobnost u ispunjavanju (ne)radnih obaveza.

Jedino su mladi Kirgistanci, po podacima Svjetskog ekonomskog foruma za 2010/2011. godinu, najmlađiji bijega od naših junaka intelektualaca.

A na to sve...

E, a na to sve, kako navodi Zavod za statistiku RS, „Najveće kretanje radne snage u Republici Srpskoj je prema Banjaluci, koja svake godine dobije više od 2.000 novih stanovnika, koji su najviše zbog nemogućnosti zaposlenja napustili svoje mjesto boravka i došli u najveći grad Srpske.â€œ

Malo proste matematike. U narednih 10 godina Banjaluka će dobiti 20 000 novih nevoljnika i to bi bilo to. Iz njihovih rodničkih mjesta neće imati ko da dođe, jer će u njima ostati starci, koje će biologija pokositi. Dakle, „krajinka ljepotaâ€œ će imati bezmalo 300 000 zombija i nekoliko stotina tajkuna - političara i par lokalnih „intelektualnih vedetaâ€œ koji čine život čovjeka.

Zombiji, će moći dašetaju po prelijepim parkovima, uživaju u besplatnim blagodatima fotosinteze i udišu kiseonik, moći će da se napiju vode se pokoje javne esme (autoru su poznate tri), na kojima će biti gužva. Nezaposleni će se na esmama da moći bolje upoznavati, moći će pridošlice da upućuju u tajne nezaposlenosti, čak će se i brakovi nezaposlenih sklapati. Jer, čovjeka sa biroa može voljeti samo žena sa biroa - došla takva vremena.

Toj nevoljnoj grupi od 2000 doseljenika godišnje u Banjaluku niko nije rekao da su sva mjesta u javnim institucijama poodavno popunjena, da su čak i konobari i frizeri poeli dobijati otkaze, da je svaki stanovnik Banjaluke, boluje od kokuzluka, postao sam svoj majstor, pa mu ni osnovne usluge fizičkog rmbanja nisu više potrebne.

Koliko je zaposlen čovjek rijetka zvijerka, svjedoči i podatak da se broj penzionera izjednačio sa brojem zaposlenih.

A koliko je, pak, Milorad Dodik pretvorio Banjaluku u administrativnog monstruma svjedoči i vic koji se priča po aršiji kako službenici u zgradi Vlade ne mogu otići ni na pauzu, jer bi po dolasku sa iste mogli zateći na svom mjestu novouhljebljenog šefovog „rođaka sa selaâ€œ.

E, ali više nema mjesta ni za rođake sa sela. Dole došlo, rođaci! â€š Izvor vijesti: Blin